

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Adelhardi, Abbatis Corbeiensis, ex ea quam Paschasius Ratbertus, Sextus ei, in Gallica Corbeia, successor, scriptam reliquit. Obijt circa annum Domini 822.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

cogitationibus tuis, propter Christum parietes
cellæ istius custodio.

Tanta autem erat mansuetudine & lenitate
præditus, vt Paphnutio quodam eius discipulo
referente, bellua quædam ad eum ingressa, cœ-
cum suum ei catulum curandum obtulerit. Cui
ille, benignè, sputo oris sui, lumen oculorum re-
stituit. Cuius in se collati beneficij non immemor
bestia, sequenti die, viro Dei ouis pellem exhibu-
it, quam postmodum beatissimo viro Athanasio
dereliquit; eandemque sancta Melania, ab eodem
Athanasio accepisse se dixit. Et hæc quidem pau-
ca, de multis ex factis vel dictis sancti Macarij.

VITA ADELHARDI, ABBATIS COR- Vide Tom.
9. Anal. C.
Baronij.
beiensis, ex ea quam Paschasius Ratbertus, Sextus
ei, in Gallica Corbeia, successor, scriptam
reliquit. Obijt circa annum
Domini 822.

S Adelhardus, qui Pipinum regem & Caro- 2. Ianuarij.
lum magnum arcto sanguinis gradu con-
tingebat. inter palatij tyrocinia, omni mû-
di prudentia eruditus, cum viginti fermè esset an-
norum. spreis maxima animi virtute regni opi-
bus, ad Monachorum, velut Moyses in eremo Fit mona-
chas.
Dei fruiturus alloquijs, contubernia migravit.
vbi breui temporis spatio, rarum eximie humi-
litate & cælestis vitæ specimen præbens, tanto ad
cælestium rerum contemplationem amore in-
flammarus est, vt minimè dubitauerit (paren-
tum ac cognatorum visitationes declinare cupi-
ens) nudus & omnium egenus, relicto priori

B 4 mona-

Fit Abbas

monasterio per vasta & inculta eremi loca, mon-
 tem Cassinum petere. Sed inde regijs nuncijs in
 patriam reuocatus, paulò post summa patris mo-
 nasterij voluntate, successor eligitur: Abbasque
 mira omnium fratrum gratulatione, pronuncia-
 tur. Quod ille munus tam insigni prudentiæ &
 iustitiæ significatione administrauit, vt eius con-
 silijs Francia, & omnia terrarum regna submissa
 fuerint; maximè tamen Italia, quæ ita omninò ei
 concredita fuit, vt & regnum, & Rex Pipinus iu-
 nior, eius potissimùm disciplinis ad statum Rei-
 publ. religionisque cultum informaretur. quæ il-
 li institutio, non humanam, sed diuinam profectò
 laudem peperit, Iustitiam omnibus, tam inuicta
 animi fortitudine administrauit, vt murus animi
 eius, aureo (vt fieri plerumque solet) pugno nun-
 quam expugnari potuerit. Erat præterea thesau-
 rarius pauperum, viduarum patrimonium, pater
 orphanorum, brachium infirmorum, & fortè su-
 perbientium flagrù. Romæ à Leone Pontifice, tan-
 to humanitatis exceptus est officio, quanto ante
 ipsum nemo. Et quanquam omnibus esset eximie
 virtutibus ornatus, omnium tamen piè & sanctè in
 Christo viuentium, vitam moresq; assidudò contè-
 plabatur, & si quid in ijs imitatione dignum inue-
 niebat, id summo mentis studio, viua in se imagi-
 ne exprimere nitebatur. Et in primis dictu mirum
 est, quanta contentione B. Syluestri exemplum, in
 pauperum inopia subleuanda, imitatus fuerit; vt
 semper magis mutuando pauper, quàm diues in-
 ueniretur. Frequenter autem tanta pauperi-
 bus promptitudine succurrebat, vt se, suosque
 ad quandam egestatem redigere videbatur. Sed
 tunc præcipuè maximo spiritus gaudio exul-
 tabat: hoc sæpius repetens: Vtinam vel in mo-
 dico

Longè abest
ab auaritia.Romæ à Le-
one Pontifi-
ce, huma-
nissime ex-
ceptus est.
Aliorum
virtutes æ-
mulatur.

dico paupertatis Christi participes efficeremur. Sed nunquam eò peruenire potuit. Preoccupabat enim eum diuina clementia ministrando. Vnde cum die quodam, caseos omnes, magno charitatis affectu egenis distribuisset, quidam rei indignitate commotus, voce minaci dixit; Miror Patet, quidnam hæc sibi velit rei nostræ profusio: Tum ille suauiter arridens alloquio. Dominus, inquit, dabit. Et rursus alter; Tu semper vana pollicitatione nos demulces, sed non sic exemplò dabitur, quod tu temeraria mente effundis. Et ecce sermone vix confecto, duo præforibus plaustra, quorum alterum piscibus, alterum caseis onustum, esse nunciantur. Certe vt nihil aliud de charitatis eius erga inopes affectu dicam, tantus is erat, vt non secus continuus lamentis aliorum casus, quã proprios deploraret. Fateor planè, nunquam me virum inuenisse, cui vberior lachrymarum gemituumque fons inesset; nec mirum sanè. Ita enim animo compositus erat, vt inter mundi discrimina huc illucq; pro Ecclesiæ negotijs discurrens, nunquam regulæ instituta desereret, pro lectione vacabat stertibus, pro reliquis officijs, mentis iubilo Domino famulabatur. Semper vno erat, eodemq; vultu semper hilaris, semper mitis ac lætus inueniebatur. Impatentia nunquã eius animi fines inuasit. Longanimitate, benignitateque erat mirificè ornatus. Erat enim filius pacis, charitatisque catena, vt fraterna sibi viscera inuicem cohærent. Nouit hoc Spoletum & Beneuentum, qui cū hostili gladio nimis acriter in se inuicem sequerent, ille se medium interponens, tanto eos pacis federe coniungit, vt positis inimicitijs, maioribus se mutuo amicitia signis complecterentur, quàm antea immani odio persequuti fuerant.

Deus eius liberalitatē miraculo cōpensat.

S. Adelhardi virtutes.

Spoletū, & Beneuentū, redigit in cōcordiam.

Ludovicus
Caroli im-
per. filius,
eum exilio
iniuncto da-
maat.

Fuit igitur in conciliandis inimicis, infatigabili studio incensus, & pro iustitia certator eximius, Carolo namque imperatore è vita sublato, Ludovicus eius filius Augustus, in regnum successit. Cuius sub imperio, solitis pravorum insidijs veritas agitari coepit, iustitiaque stultorum criminibus lacerari. Sed cum Christi servus strenuè sese impiorum conatibus opponeret, excogitauère quomodo ceu Daniele à Regis latere amouerent, vt iustitia defensore destituta, iniquitas dominandi locum reciperet. Annosa igitur peruersorù improbitas dolo inuidiaq; accensa, sine accusatore, sine congressu, sine iudicio, omnibus eum bonis extum, vulgiq; existimatione foedatum, in exilium misit. Tulit ille hoc non modò forti inuidioque animo, sed gratias etiam Deo egit, quòd dignus inuentus esset pro veritate contumeliam pati. Fratres autem & sorores, qui eundem casum, Regis iniuria subire coacti sunt, nunc blanditijs, nunc sanctorum exemplis, ad mentis constantiam hortabatur. Is verò tantum ex hoc exilio gaudium capiebat, vt ne nimium quidè doloris iudicium, toto septennio, vultum eius deformaret. Cæsaris verò iniquitatem, apud omnes passim tegere & excusare nitebatur. Interea boni omnes, quibus magnum sui desiderium relinquebat, multis lachrymis absentiam eius deplorabant: assiduisq; Regis animum precibus, vt ab iniquo tantæ sanctitatis virum exilio reuocaret, fatigabant.

Eius ex-
imia patien-
tia.

Reuocatur
ab exilio.

Tandem iusto, admissi in virum Dei sceleris, dolore compunctus, à septenni exilio cum summo eum obsequio reuocat. Gratulantur sibi monachorum cœnobìa, resultat ineffabili Clerus ecclesiarum iucunditate. Fit populi concursus vndique. Voces lætitiæ hinc indè ad cœlum v-
que

que tolluntur. Atque his faustis populi acclamationibus, Adelhardus longa corporis attenuatus macie, tandem ad palatium peruenit. Vbi ab omnibus, cum non vulgaribus honoris susceptus indicijs, quæsitum est, quomodo Maiestas Regia, pro multiplici iniuriarum genere ei satisfaceret. Beatus autem senex, proceres pudore animi talia meditantibus, nihil iubet esse sollicitos; mentemque Regis verecundia suffusam, blandis delinens affatibus: omnia quæ gesta essent, Dei iudicio gesta esse confirmabat. Omnes tamen supplices sese ad eum demisere; ipseque Rex nihil cunctatus, publicam ex nonnullis suis reatibus poenitentiam suscipiens, voluit hoc humilitatis exemplo eorum oculos, qui admissæ in virum Dei iniquitatis scelere offensi fuerant, sanare. Rarum profectò pietatis exemplum.

Rex publicè
suscepit poe-
nitentiam.

Porro à fratribus monasterij cum eximij benevolentia & amoris signis, in pristinum dignitatis locum restitutus est. A quo, ut se exueret, animoque curis soluto, cœlestium rerum considerationi totus vacaret, sedulo laborabat. Sed fratres id nequaquam passi sunt. Dicebant enim, quanto ætate maturior, tanto ad virtutum culmina tendentibus salubrior esset. Pergit igitur vir Sanctus, seniles humeros oneri subijcere, tantaque alacritate poenitentia laboribus insistere, ut iuvenile robur vehementer admirans, multis parasangis se superatū doleret. Res ecclesie ita administrabat, ut quamuis ætate prudentiaque omnibus venerabilis esset, plurimum fratrum suorum consilio & obsequio vteretur. In primis autem admirabili quodam, omnibus in afflictione constitutis, benigne faciendi studio ardebat. Orphanis insigne hospitium

insti-

Orphanorū
condit hos-
pitium.

instituit: quibus tāta pietate ministrabat, vt huius officij ministros velut medicus sępē institueret, quo artificio cibos, quibus eorum sanitas constabat, pararent. Porro Regi, & diuitibus, si quando eum inuisebant, tenuiter omnia suppeditabat. Cū autem toto vitę annisu omnibus prodesse satageret, mille, vt ita dicam, charitatum semper negotijs occupatus, peruenit vsque ad Saxonię fines, vbi in loco quodam amcenissimo, à Rege illi concesso, & multis postea ab eodem beneficijs aucto, insigne admodum cęnobium erexit. Locum verò Corbeiam, alterius de nomine, B. Pater vocitauit, vt signum esset in posterum, à quo prius illud esset fundatum. Sed quis prouidam doctrinā, qua tenellos discipulorum suorum imbuebat animos explicare valeat?

Monasteriū
construit.

Corbeia du-
plex, Gallię
& Saxonię.

Terrenarū
rerum con-
tēptus, prę-
cipua virtus
in Mona-
cho.

Matth. 5.

Et vt nihil hic de moribus, de omni doctrina vitę, de charitate dicam, certē hoc vnum quod merito monasticę vitę fundamentum esse constituebat, silentio præterire non debeo. Omnibus enim quibuscunq; præerat locis, pia sollicitudine prouidebat, ne rerum terrenarum cupiditas suorum animos inuaderet. Dicebat namque, quod multi non solum rectores ecclesiarum, sed etiam ipsi ibidem Deo degentes, qui sæculo renunciaſse videntur, ob id decepti essent, quod rebus nimis abundarent, in tantum, vt sæculo denuò seruire cogerentur, qui mortui esse mundo debuerant. Quapropter frequenter reperebat; Filioli estote contenti paupertate Christi, sine qua nemo est diues. Noueritis enim, quod beati sunt pauperes spiritu, quibus regnum cęlorum promittitur. Vt quid nos infelices fieri volumus turpissimę cupiditatis serui, qui liberi esse in Christo debemus? Vt quid quasi in Dei causa mundi militiam baiulamus

mus, cum Apostolus dicat: Nemò militans Deo, ^{2. Timot. 2.}
implicat se negotijs secularibus? Neque enim à
nobis exigitur, quòd necessaria tantum retinemus:
sed quia superflua, ut ab ipsis dicitur, possidemus;
Et vndè miseri, lati in possessione esse cupimus,
inde angusti: mur in omni opere bono. Et ideo
fratres mei, nolite, quasi pro pietatis opere, sectan-
do auaritiã, possessionem æternam perdere. Es-
tote igitur, quod vos æterna Christi vocatio esse
voluit: ut paupertatè Christi participando, diui-
tes esse cum eo sine fine mereamini. His quidem
similibusque admonitionibus, cum eos quotidie
corroboraret, construebatur ibidem, non tam ter-
restris monasterij, quàm cælestis patriæ funda-
mentum.

Instante vitæ termino, ita fratres intermortuis
vocibus compellasse fertur; Ego quidem, dilecti
fratres, iam iam migraturus, de creditis mihi omni-
bus rationè reddere cogor; vos autem paulò post
eodè vocandi, de obedientia & rebellionè sen-
tentiam excepturi estis. Quare attendite animis,
mementote nos vni quandoque, eidemque iudi-
cio sistendos: singuli pro se rationem reddituri.
Ego, si fortè sciens aut ignorans, offendiculo vo-
bis fui, quæso indulgere: ac votis precibusque mi-
serum subleuate. Equidem vicissim, si quid in vo-
bis indulgentia ex me necessarium: Christi vice
lubens elaxo. His ita præmissis, se totum ad æter-
nitatis considerationem comparauit, donec acri
corruptus febrè iam iter sibi instare cognosceret:
cum subitò assistenti sibi Episcopo acclamat. Ecce
Dominus meus I E S V S Christus mihi famulo
suo adesse dignatur; quare velociter sacrosanctos
eius pedes deosculare. Qui, hac voce viri sancti
ingenti pauore concussus, penitus quid ageret ig-
norabat. Post

Moritur.

Post hæc sacrosanctis corporis & sanguinis Christi refectus mysterijs, sanctam Deo animam tradidit, fratribus assiduo luctu gemitibusque funus eius prosequentibus; quod magno pietatis studio in Basilica B. Pet. Apostoli procuratum, sub polito miro artificio lapide his versibus tumulatum est.

Epitaphiū eius.

Hic iacet eximius meritis, venerabilis Abbas

Noster Adelhardus, dignus honore senex.

Regia profapies, paradisi iure colonus,

Vir charitate probus, moribus atq; fide.

Quem dum sub tumulo recolis tu quisque viator,

Cerne quid es, quid eris, mors quia cūctar apit.

Nam post octauas Domini hic carne solutus:

Succedente die, astra petiuit ouans.

MARTYRIVM SS. TRIVM FRATRVM,

Argæi, Narcissi, & Marcellini, quod consummârunt

Anno Redemptoris 316. Syluestri Papæ 3. Constan-

Vide Tom. 3.

Annal. Eccl.

tini Imperatoris 11. sub Licinio in Ori-

ente Imperante. Ex Cas.

Baronio.

3. Ianuarij.

LICINIUS cum ad parandam, in Constantinum Imperat. Christianissimum, expeditionem, tota mente intentus, à prauo dæmone per oracula accepisset, nequaquam se victoria potiturum, nisi prius cunctos Christianæ fidei cultores internecione deleret, statim præconis voce & edicto, omnibus denūciauit, ne quis Christum profiteretur. Cumque omni tormentorum genere proposito, frustra Christianæ fidei professores, à pietatis studio auertere conaretur, plurimos

Licinius atrocissimus Christianorum persecutor.